

Н. Вагнеръ.

Въ Гетсиманската градина.

Тайната вечеря се свърши. Иисусъ стана, наметна дрехата си, и заедно съ него станаха ученицитѣ му и тръгнаха всички вкупомъ. Нощта бѣше тъмна. Хладенъ вѣтрецъ духаше и разгонваше по небето тъмнитѣ и безформени облаци.

Иисусъ и ученицитѣ му се упжтиха къмъ маслиновата Гетсиманска градина. Въ тая градина той идваше всѣка вечеръ да се моли. Вѣтрътъ люлѣеше изкривенитѣ стебла и клони на маслинитѣ, дребнитѣ листца на които красиво треперѣха. Пожълтѣлата и изсъхнала трева сжщо така бѣше полежала отъ вѣтра. Тя растѣше между грамадни камъни, които ту тукъ, ту тамъ бѣха разхвърляни между дърветата.

Ученицитѣ вървѣха бавно, полусънни и уморени отъ продължителния вечеренъ разговоръ. „Елате съ менъ да се помолимъ—обърна се Иисусъ къмъ тримата си обични ученици: Петъръ, Яковъ и Иванъ, — а вие (другитѣ) останете тукъ и ни почакайте“. Тримата ученика отидоха послушно по диръ него на планината. Като се изкачиха горе, Иисусъ каза: „Постойте тукъ и се помолете, а азъ ще отида по-нататкъ и сжщо така ще се помоля“. И той се отдалечи отъ тѣхъ на около двадесетъ